

SABAHATTİN ALİ (25 Şubat 1907, Gümölcine – 2 Nisan 1948, Kırklareli). İstanbul İlköğretmen Okulu'nu bitirdi. Kısa bir süre öğretmenliğin ardından 1928 yılında bakanlıkça Almanya'ya gönderildi. 1930'da yurda döndü ve çeşitli illerde Almanca öğretmenliği ve Devlet Konservatuvarı'nda dramaturgluk yaptı. 1945'te bakanlık emrine alındı, Aziz Nesin ve Rifat Ilgaz ile *Markopaşa* adlı mizah gazetesini çıkardı. 1948'de bir yazısı yüzünden tutuklandı. Tahliye edildikten sonra Kırklareli dolaylarında öldürüldü.

Kuyucaklı Yusuf (1937), *İçimizdeki Şeytan* (Remzi Kitabevi, 1940) ve *Kürk Mantolu Madonna* (Remzi Kitabevi, 1943) adlı romanları birçok dile çevrildi. Öykü kitapları: *Değirmen* (Remzi Kitabevi, 1935), *Kağrı* (1936), *Ses* (1937), *Yeni Dünya* (Remzi Kitabevi, 1943), *Sırça Köşk* (Remzi Kitabevi, 1947).

Şiirlerini *Dağlar ve Rüzgâr*'da topladı (1934). Yazıları ise Hikmet Altınkaynak tarafından derlendi: *Markopaşa Yazıları ve Ötekiler* (1998). Yaşamöyküsü Hıfzı Topuz tarafından *Başın Öne Eğilmesin* adıyla romanlaştırıldı (2006). *A'dan Z'ye Sabahattin Ali* (2017) adlı biyografisini Sevengül Sönmez hazırladı. *Filiz Hiç Üzülmesin* (1995) kızı Filiz Ali tarafından kaleme alınan fotoğraflarla yaşamöyküsüdür.

SABAHATTİN ALİ

Sırça Köşk

Hikâyeler ve Masallar

Remzi Kitabevi

SIRÇA KÖŞK / Sabahattin Ali

© Remzi Kitabevi, 2019

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Düzeltili: Mecit Demir
Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1904-0

*Bu kitabın ilk basımı yayınevimizce
yapılmıştır (1947)*

BİRİNCİ BASIM: Mayıs 2019

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 12068 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul
Tel (212) 629 4783

İçindekiler

HİKÂYELER, 7

Portakal.....	9
Beyaz Bir Gemi.....	21
Katil Osman.....	30
Böbrek	38
Çigara.....	56
Millet Yutmuyor.....	60
Bahtiyar Köpek.....	64
Çilli	69
Dekolman.....	77
Hakkımızı Yedirmeyiz!	84
Cankurtaran	89
Çirkince	100
Kurtla Kuzu	115

MASALLAR, 129

Bir Aşk Masalı	131
Devlerin Ölümü	136
Koyun Masalı	139
Sırça Köşk.....	144

HİKÂYELER

Portakal

VAPUR DOĞU AKDENİZ limanlarından birine yaklaştığı zaman ortalık kararmaya başlamıştı. GÜNEŞİN biraz evvel battığı, denizle bulutların birbirine karıştığı yerde katmer katmer turuncu yığınlar, bunun karşısında, Toroslar'ın üzerinde ise karlı tepeleri saran al al tüller vardı. Vapur kısa, kalın bir şeydi. Kıçı pek suya batmış, burnu pek havaya kalkmış gibi yürüyordu. Elli beş yaşındaki makine, kendisiyle aynı yaşta olan tekneyi, sıtmaya tutulmuş gibi zangır zangır titretiyordu.

Yarım asırdan beri fırçalanıp silinmekten yarı yarıya incelmış ve aralarındaki zifti dökölmüş olan güverte tahtaları, sıcakta yan yatıp hızlı hızlı soluk alan sıska bir köpeğin kaburgaları gibi, kımlıdayıp duruyordu.

Bir saatten beri dümen vardiyası tutan vinççi İsmail, bacakları bir arşın kadar birbirinden ayrı, çıplak ayakları devetabanı gibi sımsıkı güverteye, elleri dümene, gözleri limana yapışmış, hiç kımlıdamadan duruyordu. Görenler onun sanki nefesi kesilmış bir halde çok mühim bir hadiseyi, mesela karşıda taş evlerinin camları parlayan şehrin bir infilakla uçuvermesini, yahut denizden büyük bir canavar çıkıp gemiyi birden yutuvermesini beklediğini sanırlardı.

Halbuki hiç de böyle büyük şeyler düşündüğü yoktu. O İstanbul'da, Beşiktaş'ın arka mahallelerinden birinde bıraktığı minimini bir şeyi, on beş gün evvel, bu son sefere çıkacakları gün doğan oğlunu düşünüyordu. Ona, geçen sene şile taraflarından İstanbul'a motorla mangal kömürü getirirken boğulan babası Musa kaptanın adını koymuştu. şimdi kendi kendine, ağzını kımlıdatmadan mırıldanıyordu:

“Musa Denizer!... Musa Denizer!”

Çocuğunun hem adını, hem soyadını birlikte söyledikçe oğlan gözünde büyüyordu. Limanın önünde yamyassı yatan ve üzerinde harap bir kale bulunan adacığa yaklaşmışlardı, burada dümeni sancak tarafına kırarken:

“Okutacağım keratanın oğlunu!” diye söylendi.

Kendisi okumamıştı ama Tütün'den aldığı karısı “tahsilli” idi. Hem birkaç sene mektebe gitmiş, hem de öteki işçi kızlarla beraber okuyup yazmaya merak sardırılmıştı. İsmail her seferden dönüşte bir “Köroğlu” alır, eve gidip yıkandıktan sonra onu karısına uzatır, kendisi mindere kurularak, dinlerdi. Karısı Hayriye hiç kekelemeden, hafızlar gibi başını sallayarak, önce resim altlarını, sonra destanları, sonra makaleleri, haberleri, tefrika romanları acayip, hatta biraz yanık bir makamla okur, bu sırada İsmail de dudaklarının kenarında müphem bir çizgi, anlasın, anlamasın, arada bir kahkaha atarak dinler, harp vaziyetine ait yerleri tekrarlatır, vapurda güverte yolcularından yahut izinden dönen neferlerden dinlediği mütalaaları, birbirine karıştırıp anlatır, “Gidişat iyi değil gibi Hayriye!” der, susardı. Bu sükût, “Artık yemek yiye-
lim” manasına idi ve karısı hemen yerinden fırlar, sofrayı hazırlamaya başlardı.

İsmail hiç kımıldamayan gözlerini artık iyice yaklaştıkları limana dikmiş dururken, arkasından ayak sesleri duydu. Kalın, cızırtılı bir ses:

“Ben göremedim yahu!” diyordu. Bu gemi süvarisi idi.

İkinci kaptanın ince, titrek sesi:

“Dürbünle iyi bakın! Bana var gibi geliyor!” dedi.

İkisi de kumanda köprüsünün ön tarafına geldiler, dürbünlerini gözlerine yerleştirerek limanı ve orada sıra sıra dizili duran kara mavnaları uzun uzadıya araştırdılar. Kısa boylu, kırmızı yüzlü, kır saçlı, küt burunlu biri olan süvari, tam kitapların tarif ettiği bir deniz kurdu idi. Sesi, ayazda kalmış gibi yırtık yırtık çıkıyor, gözlerinin uçlarından yanaklarına doğru yaşlar süzülüyordu. Gözlerinin altı da içi su dolu kesecikler gibi şişmiş ve yanak-

larına doğru sarkmıştı. İkinci kaptan ise inadına uzun, sarı, sıska bir şeydi. Kasketini kulaklarına kadar geçirmiş, şubat ayında buralarda hava pek soğuk olmadığı halde kaputunun yakasını kaldırmıştı.

Süvari:

“Göremiyorum be!” diye söylendi.

“Biraz daha yaklaşalım, görürsünüz!”

“Biz yaklaştıkça da hava kararıyor...”

Sonra, somurtkan yüzünü hiç değiştirmeden kesik kesik güldü, eliyle ikinci kaptanın böğrünü dürttü:

“Patlama yahu!... Limana varınca anlarız! Eğer bir şey varsa, acentadan evvel gelirlir!...”

Konuşarak İsmail’in önünden uzaklaştılar. Delikanlı arkalarından bir göz attı. “İnşallah aradığımız çıkmaz!” diye söylendi. Bugün bu üçüncü vardiyası idi. Halbuki onun asıl işi vinççilik olduğu için, gemi bir limandan ayrılınca, öteki limana varıncaya kadar başaltı kamarasında yatıp uyumalıydı. Ama bu sefer tayfalardan üçünü birden sıtma tutmuş, kaptan da İskenderun’da başka tayfa almaya lüzum görmemişti. İsmail bunun suçunu süvaride buluyor, “Birazdan demir atınca geç vincin başına, artık gece yarısına kadar mı, sabaha kadar mı; Vira!... Mayna!... Vira!... Mayna!... Çek Allah’ın emrini...” diye homurdanıyordu.

Ortalık adamakıllı kararmış, gemi de limana iyice yanaşmıştı. Rıhtımda tek tük ışıklar yanıyordu. İkinci kaptan tekrar kumanda köprüsünün ön tarafına gelerek demirin başında duran tayfalara emirler verdi. Demirin zinciri, istim seslerine karışan büyük bir gürültü ile sıçraya sıçraya geminin burnuna doğru gidip, delikten geçerek sulara gömülüyordu.

Vapur makinelerini istop edip olduğu yerde, suların akışına kapılarak ağır ağır dönerken, bir sürü kayık, sanki bir anda peyda oluvermişler gibi, geminin etrafını sardı. Fakat aşağıya uzatılan iskelele yanaşmıyorlar, biraz açıkta duruyorlardı. Yalnız içinde bir polisle bir sivilin ayakta durduğu sahil sıhhiye idaresinin kayığı ile acentayı getiren kayık, küçücük bayraklarıyla

kendilerine bir yol açmışlar, vapura yanaşmışlardı. Hemen bunların arkasından başka bir sandal daha geldi, pek şişman ve kırmızı yüzlü biri acele, fakat alışkın hareketlerle iskelenin iplerine yapıştı, yuvarlanır gibi yukarı çıkmaya başladı. Kasketini güre kaşlarının üstüne eğerek aşağıyı seyreden süvari koluyla ikinciyi dürterek:

“Geldi!” dedi: “Sen burada kal... Buraya bırakılacak yirmi beş parça eşya var... Ben salona gidiyorum.”

Birinci mevki kamaraların kırmızı kadifeli küçücük salonu bir sürü insanla dolmuştu. Acenta önündeki dar masaya eğilmiş, yolculara bilet kesiyor, vapurun kâtibiyile konşimentoları, ordinoları, birtakım başka listeleri elden geçiriyor, kamarota kahve söylüyordu. Vapura herhangi bir iş için gelenler aradıklarıyla baş başa vermiş konuşuyorlar; yüzleri yolculuktan kirlenmiş kamara müşterisi şık hanımlarla arsız çocukları etrafa meraklı gözlerle bakıyorlardı.

Salonun daracık kapısında yan dönüp şunu bunu iteleyerek güç halle içeri girebilen şişman, kırmızı yüzlü adam, süvariye bir köşede yalnız başına oturmuş, pencereden dışarıyı süzer görünce biraz duraladı, demin onu kumanda köprüsünde görmüş, el sallamış ama öteki görmemezlikten gelmişti. Kendisi daracık yerlerden, yatak denklere, sandıklar, girip çıkarken bir aralıkta sıkışıp kalan yolcular arasından yol bulup gelinceye kadar, kaptanın salona inip köşeye yerleştiğini görünce:

“Tuzağı kurmuş bekliyor, domuz herif!” diye homurdandı; sonra iri dudağını yalayıp ıslattı, yüzüne tatlı bir ifade vererek o tarafa yürüdü:

“Nasılsın Süvari Bey?”

Süvari hiç beklemediği eski bir dostu ile karşılaşmış gibi:

“Ooo!... Merhaba Osman Yiğit... Ne var, ne yok? Geç otur bakalım!” dedi.

Osman Yiğit kalbi hızla çarparak yaklaştı, kor üstüne oturuyormuş gibi, döner iskemleye şöyle bir ilişti, yutkundü, derin bir nefes aldıktan sonra:

“Ocağına düştük kaptan” diye boşandı: “Üç bin sandık portakalım var! Bir haftadır yolunu gözleriz!”

Kaptan altı şiş gözlerini yarı kapayarak salondakileri süzdü, dudaklarının arasından “İskenderun’da fazla mal çıktı, iki gün bekledik... Ama gemi de yükünü aldı...” dedi.

Karşısındaki, cümlelerin son kısmını duymamazlıktan geldi:

“Neyse, selametle geldiniz ya!”

“Öyle, inşallah selametle de gideriz!”

“İnşallah, inşallah... Şu bizim üç bin sandığa da...”

Kaptan bu sözleri hiç duymamış gibi:

“Hep de havaleli mallar yükledik... Bakalım İstanbul’u nasıl bulacağız... Denizlerin kötü zamanı...” diye devam etti, sonra daha ziyade kendi kendine mırıldanmış gibi:

“Gemi de gemi değil ki... Hacı Davut Vapur... Dört sene-den beri havuzlanmadı... Allah çoğumuza çocuğumuza acıyor herhalde...”

Osman Yiğit, yüzü büsbütün kızarak:

“Şu bizim portakallar...” diyecek oldu. Kaptan birden doğrularak:

“İnşallah gelecek sefere...” dedi.

“Aman Süvari Bey... Şaka etme Allah’ını seversen! Portakallar sandığa gireli on beş gün oluyor. On gündür de rıhtımda bekliyor, bu sabah mavnaya yüklettim, nerdeyse gemiye yanaşmıştır!”

Süvari Bey gözlerinin kenarından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi, yüzünü uzun uzun kaşdı, sonra:

“Osman Yiğit” dedi: “Hatırın için birkaç yüz sandık alırım ama sintineye(*) koyarım, başka yerim yok!”

“Yapma be kaptan, sintinede portakal gider mi? Sabaha varmadan çürür!”

“Orasına ben karışmam!”

Süvari bunları söyleyerek kalktı, salondan çıktı, yukarıya, kamerasına gitti.

(*) Sintine, ambar dibi.

Osman Yiğit başını iki yana sallayarak biraz bekledi, sonra o da acele adımlarla dışarı fırladı, kumanda köprüsünün merdivenini ıkına sıkına tırmandı. Yukarı varınca ikinci kaptanı orada dolaşır buldu. Onu bir kenara çekerek meseleyi anlattı:

“Hadi kurbanın olayım, şu işi bir düzenine koy... Beni yakmasın...” diye sırtını sıvazladı.

İkinci kaptan:

“Vallahi, ne bileyim!... Bakalım bir kere...” diye süvarinin kamarasına girdi.

Ondan sonra belki yarım saat süren bir pazarlık başladı, ikinci kaptan bir içeri, bir dışarı gidip gelerek bu hayırlı işi yoluna koymaya uğraştı, nihayet navlunu altı kuruş olan portakal sandıklarının yetmişer kuruştan gemiye alınması kararlaştı. Osman Yiğit aşağıya inip acenta ve vapur kâtibi ile muameleyi tamamladıktan sonra sandık başına navlun farkı olan altmış dört kuruştan üç bin sandığın tutarı bin dokuz yüz yirmi lirayı ikinciye teslim etti.

Bu aralık mavna yanaşıp portakal sandıklarını gemiye vermeye başlamıştı. Vinç sabaha kadar işledi. Tayfa İsmail Denizer, yorgunlukla, İstanbullu olan karısından öğrendiği güzel konuşmayı bir yana bırakıp halis Rize şivesiyle etrafına küfürler ediyordu. Kumanda köprüsündeki genç mülazım kaptan, ne yapacağını bilemiyor, denize yuvarlanan iki sandık portakal için aşağıda kıyametler koparan Osman Yiğit’e şaşkın gözle bakıyordu. Sabahın kırağısı üzerlerine yağın güverte yolcuları, ıslak paltolarının yahut yorganlarının altında kımıldıyorlar, öksürüyorlardı. Bir nefer, kaputunu omzuna atmış, yağlı tahtalar üzerine uzanmış yatan bu erkekli, kadınlı, çocuklu kalabalığın üstünden aşarak ayakyoluna varabilmek için uğraşüyor, ak sakallı, sıska bir herif, yorganını sırtına sarmış cıgara içiyordu.

Ön tarafta bir gidip gelme oldu. Bir kampana çaldı, gemi demir alıyordu. Biraz sonra makineler homurdana homurdana işlemeye, bütün tekneyi o garip sıtma nöbetiyle titretmeye başladılar. Vapurun bir gün evvel pek havaya kalkmış gibi duran burnu,

bu sefer iyiden iyiye sulara gömülerek, cenup [güney] batıya doğru yöneldi. Kısa kalın bacadan çıkan kara dumanlar, güneşin doğmak üzere olduğu tarafa doğru kıvrım kıvrım uzanıyordu.

O gün öğleden sonra süvari ile ikinci kaptan, ellerinde dürbünleri ile ikide birde ufukları seyretmeye başladılar. Bu hal ertesi gün, daha ertesi gün de devam etti. Ara sıra çarkçıbaşı da geliyor, o da cenup batıya, cenuba bakıyordu. Hep birden bir şey arıyor, bir şey bekliyor gibiydiler, iki-üç kelimelik cümlelerle konuşuyorlardı:

“Bir şey var mı?”

“Görünmüyor!”

“Günbatısı karanlık, bir imbat çıkacak gibi!”

“Zannetmem... Bu günlerde lodos beklenir!”

“Olsun da ne olursa olsun!”

“Ya adamakıllı kötü bir deniz yaparsa?”

“Eh, kısımette ne yazılı ise o olur!”

“Hadi hayırlısı!”

Üçüncü gün, ikinci vakti cenup tarafı karardı. Çarkçıbaşı yine üst güvertedeydi. Hemen kaptanın yanına koştu:

“Hele şükür, lodos geliyor... Allah vere de fazla sert olmasa!” dedi. Bunları söylerken gülümsüyor, yüzünün kalın derisi, kısa kesilmiş kır saçlarının dibine kadar kırışıyordu. Yarım saat kadar sonra deniz oynamaya, ılık, fakat şiddetli bir rüzgâr direklerde ısıklık çalmaya başladı. Geminin iskele tarafına vuran dalgalar yükselip güverte yolcularını ıslatıyordu. Ellerinde yastıkları, kilimleri, sepetleri, bavulları ile kuytu bir yer bulmaya uğraşan kalabalık, şuraya buraya koşuyordu. Bütün aralıklar ve ambarlar portakal sandıklarıyla dolduğu için yolcuların üstü örtülü bir yer bulabilmeleri pek zordu. Herkes, rüzgârdan, dalgalardan korunabilmek için aksi tarafa yığılıyor, bu yüzden gemi daha çok sancağa yatıyordu. Ortalık adamakıllı karanlıktı. Bir köşede kusan kadınlar, ağlayan çocuklar vardı. Kamara yolcuları da yemeklerini sofrada bırakmışlar, köşelerine çekilmişlerdi. Ara sıra koridorlarda

iki tarafa tutuna tutuna sarhoş gibi yürüyen dağınık saçlı kadınlar görülüyordu.

Çarkçıbaşı ile ikinci kaptan birinci mevki salonuna gelmişler, yolculara telaşla tavsiyelerde bulunuyorlar, güya kendi kendilerine söyleniyorlarmış gibi:

“Vaziyet fena... Ne halt edeceğiz bilmem. Gemi, gemi değil ki!... Yük de fazla. Hep havaleli şeyler...” diyerek adeta panik havası yaratıyorlardı.

İkinci kaptan bir aralık:

“Çarkçı Bey... Avarya^(*) yapmazsak, vaziyet tehlikeli galiba!” dedi. Çarkçıbaşı:

“Vallahi bilmem, kaptan... Ama bizim makine dairesinde bile ayakta durulmuyor. Süvari Bey’le avarya için konuşalım!”

Yolcuların yanında yapılan bu münakaşadan sonra ikisi beraber yukarıya, süvariye çıktılar. En havaleli mal olan portakalların denize atılmasına karar verildi. İkinci kaptanın nezareti altında iki yüz elli sandık bordadan aşağıya fırlatıldı, sonra gemi kâtabi avarya evrakını usulü dairesinde tanzim etti. Tüccar Osman Yiğit’in sigortadan üç bin sandık portakalın parasını alabilmesi için bu evrakın düzgün olması lazımdı.

Ertesi gün öğleye doğru hava sertliğini kaybetti, akşamüstü büsbütün sakinledi. Birkaç gün daha gürültüsüz, patırtısız bir yolculuktan sonra, gece saat sekiz sularında, vapur İstanbul’a vardı. Sirkeci rıhtımına yanaştı. Boşalan yolcuların telaşlı gidip gelmeleri arasında, tayfalar koşuşuyorlar, ambarları açıyorlardı. Bu aralık ufak tefek, çil yüzlü, incecik burunlu, yakası kürklü paltolu bir adam, dar merdivenden inmeye çalışanları itip arkalarına baktırarak, vapura girdi, süvarinin kamarasına çıktı. İkinci kaptanla vapur kâtabi de oradalardı.

Çil yüzlü adam:

“Geçmiş olsun Süvari Bey!” diye söze başladı: “Acentadan öğ-

(*) Avarya, “deniz zararı” demektir. Burada “gemiden denize mal atmak” manasına.

rendim, Osman Yiğit'in portakalları avarya olmuş. Neyse sağlık olsun... Muamele tamam mı?"

Kâtip:

"Bizimki tamam!" diyerek bir deste kâğıt gösterdi: "Yarın acentaya gider, üst tarafını tamamlarız!"

Süvari, o kalın ve cızırtılı sesiyle:

"Halil Eğinli!" dedi: "Nasılsın? Senin malların ziyan olmasına canım sıkıldı doğrusu ama ne yaparsın, başka tüccarın malını atamazdım. En sonra Osman Yiğit'in portakallarını almıştım, en üstte onlar duruyordu. Şimdi sen portakalsız kaldın. Gelecek partiyi beklersin artık!"

Halil Eğinli:

"Gemide başka portakal da var mı?" diye sordu.

"Birkaç bin sandık da Dörtyol malı var. İskenderun'dan aldık..."

Öteki, kurnaz kurnaz gülererek:

"Canım başka, başka... Onu sormuyorum. Bizim için bir şey var mı diyorum!"

Kaptan, yine yüzü hiç değişmeden o kesik, kısa kahkahalarından birini attı:

"Kolay canım, senin vasıtan hazır mı?"

"Yanaştı bile!"

Kamaranın kapısını iyice kapattıktan sonra içeride esaslı bir pazarlık daha başladı. Denize atılmış görüldüğü halde geminin deniz suyundan uzak yerlerinde rahat rahat bekleyen 2750 sandık portakal, Halil Eğinli'ye yeni baştan satıldı. İçinde seksen portakal bulunan sandıklardan her biri üç liradan hesap edildi. Aslında, ambalaj masrafı ile beraber tanesi doksan paraya mal olan portakalların sandığı, yüklendiği iskelede yüz seksen kuruş, meşru olan ve olmayan navlunla beraber İstanbul'da maliyeti iki yüz elli kuruştur. Ama böyle ufak farklar üzerinde fazla durulmadı. İki bin yedi yüz elli sandığın tutarı olan sekiz bin iki yüz elli lira Halil Eğinli'den peşin peşin alındı. Bir aya yakın süren bu seferin bütün geliri Osman Yiğit'in navlun farkı olarak verdiği 1920 lira ile

